

[Erlendsson.]

understøttelse til folk, som man altså på en eller anden måde holdt hånden over.

Efter at vi har set det nye system fungere, må jeg sige, at jeg har fået et andet syn på den politik, som fagforeningerne førte, måske ikke mindst på min professionelle baggrund. Jeg er ganske overbevist om, at hr. Freddy Madsen har ret, når han siger, at de folk, de sender ud til de forskellige virksomheder, er de bedste folk, de kan finde til jobbet, og at de også tager hensyn til de handicaps, som ældre arbejdere kan have, og som de har fået måske på grund af deres alder, måske på grund af deres dårlige evner — de kan være både fysiske og psykiske. De har prøvet at placere dem på arbejdsmarkedet, fordi de havde personligt kendskab til dem, meget bedre end det kan fås igennem den på lang afstand virkende offentlige arbejdsformidling.

Jeg vil med det, jeg siger her, ikke underkende, at der også har været meget gode intentioner bag den arbejdsformidlingslov, som har virket indtil nu, men som forhåbentlig nu afskaffes. Der er kommet et stort, bureaukratisk, meget kostbart apparat ud af det, og det kan naturligvis kun glæde os i fremskridtspartiet, at hr. Freddy Madsen gang på gang har pointeret, at det er udgifter, som man burde kunne spare.

Men det er ikke min hovedbevæggrund til at ønske arbejdsformidlingen afskaffet. Min hovedbevæggrund er den, at det er en dårlig ordening, man har fået, og jeg nærer fuld tillid til, at fagforeningerne vil kunne gøre det langt bedre og langt billigere.

I det hele taget må jeg sige, at det behov, for offentlige investeringer, man mener gang på gang at afdække, har ført til en voldsom udvikling af alle mulige former for hjælpeorganisationer, betalt af staten, og funktionærer, som sætter sig godt fast og finder ud af, hvordan det kan gøres bedre og bedre, og hvordan flere og flere kan puttes ind på disse steder, hvor det skal gøres bedre og bedre. Jeg mener, at langt den bedste ordening, også for den sociale bistand, som vi nu snart igen skal tale om, ville være at have få, kompetente folk. Jo flere der skal snakke sammen, desto længere tid går der, desto mere ineffektiv bliver hjælpen, desto længere tid går der, inden en mand kommer

under revalidering f.eks. — jeg har meget dårlige erfaringer med revalideringen. Hvis en mand melder sig syg og ikke kan passe et job, er det af allerstørste vigtighed, at man med det samme kommer i gang med at vise ham nyt arbejde, han kan klare. De går i månedsvi, de går i halve år, de går i hele år, og hverken revalideringen eller arbejdsformidlingen kan finde noget sted at gøre af dem. Men bevares: det fungerer.

Med hensyn til arbejdsformidlingen må jeg sige, at de små tal, som hr. Erling Dinesen nævnedede, med henvisninger til lærlingekontrakter og til dem, der skulle omskoles, overbeviser mig ikke om nytten af de kolossalt mange penge, det her drejer sig om. Det kunne fagforeningerne gøre lige så godt. Det kan de tekniske skoler, det kan erhvervsskolerne, det kan erhvervsvejledningen udmærket klare. Der er ingen grund til, hverken af hensyn til revalideringen eller af hensyn til den nye sociale bistandslov at opretholde den offentlige arbejdsformidling. Den har vist sin ubrugelighed, den har vist sin kostbarhed, den bør afskaffes, og der bør ikke blive en stol tilbage; som disse herrer og damer kan sætte sig på igen.

Arbejdsministeren (*Johan Philipsen*):

Må jeg takke alle ordførere for deres bidrag til belysning af partiernes stilling til dette spørgsmål.

Jeg skal ganske undlade at gå ind i argumentationen imod hver enkelt. Selv om der måske i mit bagehoved var en let sadistisk lyst til at gøre det, skal jeg undlade det, så meget mere som vi jo oplevede, at de to forslagsstillere begyndte at argumentere imod hinanden; det skal jeg da i hvert fald ikke blande mig i.

Jeg vil bare sige én ting om det, det i grunden drejer sig om; jeg er jo så gammel, at jeg har gjort det med på den side, det vender ud imod. Det er min faste overbevisning, at den nyordning, vi fik fra 1969, hvor vi fik en offentlig arbejdsformidling, i højere grad var i stand til at formidle og få de folk i arbejde, der af en eller anden grund ikke var 100 pct. raske og 100 pct. effektive. Når man siger, man vil skille den egentlige formidling ud, er jeg bange for, at vi får to slags formidlinger: én for dem, arbejdsgeberne gerne vil have, og én for de andre. Det